

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.120/2023/4.

A felperes:

felperes neve, felperes címe

A felperes képviselője:

Rim Ügyvédi Iroda, felperesi képviselő címe. ügyintéző: Dr. Rim Zsuzsanna ügyvéd

Az alperes:

alperes neve, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Fabók András ügyvéd, alperesi képviselő címe

A per tárgya: személyiségi jog megsértése, sérelemdíj

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 27.P.20.290/2022/10.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és az alperes által fizetendő sérelemdíj összegét 400.000 (négy százezer) forintra és annak az elsőfokú ítéletben meghatározott késedelmi kamatára felemeli.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya vonatkozásában helybenhagyja.

A felek az első- és másodfokú eljárás során felmerült költségeiket maguk viselik.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 216.600 (kettőszáztizenhatezer-hatszáz) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 129.400 (százhuszonkilencezer-négy száz) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság fenti számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Alperes 2021. október 27. napján a Facebook oldalon, a facebook csoport neve nevű csoportban közzétett bejegyzésében azt írta, hogy „Ezt a végrehajtót felperes nevenek hívják. Gondolom egyetértetek velem, hogy az ilyen férgeket nem vagyunk kötelesek megtűrni környezetünkben. A törvény szerinti jogorvoslatot megkezdttem. Sejttem azonban, hogy nem csak engem „tisztelt” meg ilyen hozzáállással. Kérem, amennyiben nem csak velem akart keménykedni ez a szakma szégyene, hanem mással is aránytalanul járt el, úgy jelentkezzetek, hogy együttes erővel akadályozzuk meg további garázdálkodását, és hogy gyalázatos hozzáállásával végzett tevékenységét az MBVK, mint felügyeleti szerve végre megszüntesse! Ha be tudjuk bizonyítani, hogy rendszeresen visszaél jogköreivel, akkor búcsút inthet a végrehajtásnak. Teljes körű segítséget tudok nyújtani a panaszotok benyújtásához az MBVK-hoz!”

Az alperes az írása közzétételét követő napon a Facebook oldalon az „facebook csoport nevel” csoportban azt tette közzé, hogy „Elnézést szeretnék kérni felperes neve végrehajtótól, mert előző bejegyzésemben féregnek neveztem. Felém tanúsított törvénytelen magatartása miatt érzelmileg elragadtattam magam. felperes neve semmiképp sem féreg, hanem csak a végrehajtói szakma szégyene, aki valószínűleg nyereségvágyból és egyéb indítatásból sérti meg a végrehajtási törvényt, ezzel felforgatva közösségünk békéjét.”

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes azzal a magatartásával, hogy 2021. október 27. napján a Facebook közösségi hálózat ún. facebook csoport neve csoportjában a felperest „féregnek” és a „szakma szégyenének” nevezte, tevékenységét „garázdálkodásnak” minősítette, továbbá azzal, hogy azt állította, hogy „rendszeresen visszaél jogköreivel”, megsértette a becsületét és jóhírnévhez való jogát.

Másodlagosan kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2.500.000 forint összegű sérelemdíj, és ezen összeg után 2021. október 28. napjától a kifizetés napjáig terjedő időszakra számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére.

Kifejtette, hogy a „féreg” és a „szakma szégyene” kifejezések lealázóak, sértőek, indokolatlanul bántóak, melyek alkalmasak a társadalmi megítélésének a hátrányos megváltoztatására, a közbizalom megingatására. A „szakma szégyenének” titulálása és annak állítása, hogy „rendszeresen visszaél jogköreivel”, megtévesztő és bántó jellegű kijelentés. Álláspontja szerint a jóhírnév és a becsület sérelme együttesen is sérülhet, ha a valóltan tényállítás egyúttal sértő és bántó is.

A sérelemdíj iránti kérelme vonatkozásában arra utalt, hogy a megszegyenítő célzatú és nagy nyilvánosság számára, az 5200 fős csoport tagjainak elérhetővé tett kijelentések miatt megfelelő erkölcsi elégtételt a megállapítani kért sérelemdíj nyújt a számára.

[3] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, azt mind jogalapjában, mind összecszerűségében vitatta.

Kifejtette, hogy kijelentéseit nem a felperesről, hanem a végrehajtói iroda által kifejtett magatartásról fogalmazta meg, ezért a felperes perbeli legitimációja nem állapítható meg. Védekezése szerint a per tárgyát képező bejegyzésben foglalt kijelentéseit valós tényekre, a vele szemben lefolytatott – álláspontja szerint – jogellenes végrehajtási eljárás tényeire alapozta, amely nem okozott a felperes személyére negatív hatást.

A felperes által követelt sérelemdíj mértékét eltúlzottnak értékelte, mert a végrehajtói tevékenység általános jelleggel kitett az adósok kritikájának, és ebből következően a véleményekkel szembeni tűréshatárukat magasabbra kell helyezni, mint az átlagemberek esetében. Utalt arra is, hogy a bejegyzés csupán néhány órán keresztül volt elérhető a Facebook közösségi oldalon, így bizonytalan, hogy az milyen számú felhasználóhoz jutott el.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal a magatartásával, hogy 2021. október 27. napján a Facebook közösségi hálózat ún. facebook csoport neve csoportjában közzétett bejegyzésében a felperest „féregnek” és a „szakma szégyenének” nevezte, megsértette a felperes becsületét.

Az alperes azzal a magatartásával, hogy 2021. október 27. napján a Facebook közösségi hálózat ún. facebook csoport neve csoportjában közzétett bejegyzésében azt állította, hogy a felperes „rendszeresen visszaél jogköreivel” megsértette a felperes jóhírnévét.

Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 50.000 forint összegű sérelemdíjat és ezen összeg után 2021. október 28. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 119.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló részperkölséget.

Kötelezte a felperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 60 napon belül az állam javára fizessen meg 112.000 forint kereseti illetéket.

Kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 60 napon belül az állam javára fizessen meg 38.000 forint kereseti illetéket.

[4] Határozatában ismertette Magyarország Alaptörvényének I. cikk (1) bekezdését, VI. cikk (1) bekezdését; a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) és (2) bekezdését, 2:43. § d) pontját, a 2:45. § (1) és (2) bekezdését, a 2:51. § (1) bekezdését, a 2:52. § (1)-(3) bekezdését; a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 265. § (1) bekezdését; a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalás II. pontját, és a PK 13. számú állásfoglalás I. pontját.

[5] A felperes anyagi jogi legitimációja vonatkozásában rögzítette, hogy az alperes írásában nem a végrehajtói szerv törvénytelen eljárását kifogásolta, nem azzal szembeni felháborodását fejezte ki, hanem a felperes személyét konkrétan megnevezve, az ő cselekvése kapcsán fogalmazta meg állításait. Az írásban a felperest nevezte „féregnek” és a „szakma szégyenének”, róla állította, hogy „rendszeresen visszaél jogköreivel”, és tevékenységét minősítette „garázdálkodásként”. Ezen kijelentések nem értelmezhetőek a felperes neve Végrehajtói Irodával szembeni megnyilvánulásként, azok a felperes tevékenységére, magatartására vonatkoznak. Mindezek alapján megállapította, hogy a végrehajtóként állami közhatalmat gyakorló felperesnek fennáll a keresetőségi joga a perben érvényesített igény vonatkozásában.

Megállapította azt is, hogy az állami közhatalom érvényesítőjeként a felperesnek ugyanakkor magasabb a tűrés kötelezettsége a végrehajtói munkájával szemben megfogalmazott kritikákkal szemben. Az ugyanis kiemelt közérdeklődésre tart számot, és az azzal kapcsolatos nyílt társadalmi vitában a szólásszabadság határait tágabban kell meghatározni. Utalt arra is, hogy nemcsak a vélemények, értéktételek, hanem a közügyekre vonatkozó tényállítások tekintetében is fokozottabb a közéleti szereplő felperes tűrés kötelezettsége (Kúria Pfv.20.019/2019/7.).

[6] Rögzítette, hogy a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértése szempontjából a tényállítás és a véleménynyilvánítás elhatárolása az ún. bizonyíthatósági teszt alapján történhet: az a közlés, amelynek valósága vagy valótlanága bizonyítható, az tény, amelynek valóságtartalma nem bizonyítható, az szubjektív kategóriába tartozó vélemény (BDT 2012. 2653. és BDT2020. 4235. I.). A vélemény, a bírálat a becsületet vagy az emberi méltóságot akkor sértheti, ha az kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, sértő vagy lealacsonyító, amit a közszereplő sem köteles eltűrni (EBH2011. 2408.), az egyoldalú, sértő minősítések nem képezik közéleti vita tárgyát (Kúria Pfv.21.311/2018/11.).

[7] Úgy ítélte meg, hogy a sérelmezett kitételek közül a „féreg” jelző – az általános társadalmi felfogás szerint – köznyelvünkben is lealacsonyító, az emberi mivoltot megkérdőjelező kifejezés, amely tényállítást nem tartalmaz. A felperes „féregnek” minősítése a becsületet sértő megnyilvánulás, amelyet az érintett nem köteles tűrni, mert az kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, sértő, lealázó értékítélet (BH2002. 352. és Legfelsőbb Bíróság Pfv.21.912/2007/12.).

A „szakma szégyene” jelzőről azt állapította meg, hogy az negatív értékítéletet fejez ki, amely a felperesre nézve minden alapot nélkülöző, sértő kijelentés. Mivel azt nem alapozza meg az alperes, mint adós ellen folyamatban volt végrehajtás szubjektív minősítése, ezért az alperes e kijelentésével megsértette a felperes becsületét.

Kifejtette azon állításról, miszerint a felperes „rendszeresen visszaél jogköreivel”, hogy az nem vélemény, hanem bizonyítható tényállítás, amely a felperesre nézve súlyosan sértő és társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas. Megítélése szerint ez azt jelenti, hogy nem a jogszabályoknak megfelelően jár el az általa folytatott végrehajtási eljárásokban a felperes, hanem szándékosan és célzatosan, a saját érdekeire figyelemmel csorbítja mások jogait. Ezen megalázó minősítést nem alapozza meg a bejegyzésében írt tény, mert a felperes felelősségét az alperessel szemben folyamatban volt végrehajtás körében nem állapította meg sem jogerős bírói döntés, sem a felügyeleti szerv határozata. Ebből következően azt állapította meg, hogy a „rendszeresen visszaél jogköreivel” közléssel megsértette a felperes jóhírnevét az alperes.

Kifejtette, hogy a felperes tevékenységének „garázdálkodásként” történő jellemzése negatív értékítélet, amely szakszerűtlen és a jogszabályoknak nem megfelelő eljárást jelent. Ez a kijelentés kifejezőmódjában nem túlzó, nem indokolatlanul bántó vagy lealacsonyító kritika, ezért az nem lépi túl a szabad véleménynyilvánítás határát. Ezen kritikát az állami közfeladatot ellátó felperes tűrni köteles, ezért e kifejezés vonatkozásában a felperes személyiségi joga sérelmének megállapítására vonatkozó keresetet elutasította.

[8] A „féreg”, a „szakma szégyene” és a „rendszeresen visszaél jogköreivel” kifejezések kapcsán megállapított személyiségi jogsértés miatt megállapított sérelemdíj vonatkozásában értékelte, hogy az alperes súlyosan sértő kifejezéseket használt, amelyek a felperes nem vagyoni sérelmét okozták. Utalt arra, hogy a felróhatóság hiányát nem alapozza meg az, hogy túlfűtött lelki állapotban volt a bejegyzés írásakor. A sérelemdíj összecszerúsége tekintetében figyelemmel volt arra, hogy a közlés nagy taglétszámú Facebook csoportban jelent meg, az legalább 20 órán keresztül elérhető volt a közösségi oldalon. Mérlegelte, hogy a jogsértés során az alperes kifejezetten a megszegés szándékával lépett fel, súlyos fokban felróhatóan, továbbá érvényre juttatta a hasonló jogsértések megelőzésének szempontját is. Mindezek alapján 50.000 forint összegű sérelemdíjat talált arányosnak és elégségesnek, ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét elutasította.

A perköltség viseléséről annak alapján határozott a Pp. 83. § (2) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján, hogy a felperes 25%-ban lett pernyertes és 75%-ban pervesztes. Az eljárási illeték viseléséről a pernyertesség és pervesztesség arányában határozott a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (3) bekezdésére figyelemmel.

[9] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, a sérelemdíj összegének 2.500.000 forintra történő felemelését kérte. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az első fokon eljáró bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását indítványozta. Az első- és másodfokú eljárásban felmerült perköltség megfizetésében az alperest kérte marasztalni.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a sérelemdíj aránytalanul alacsony mértékének meghatározása körében helytelenül mérlegelte az irányadó szempontokat, így okszerűtlen és jogsértő következtetésre jutott; döntése a bírói gyakorlatnak sem felel meg. Kifejtette, hogy az alperes jogsértését nagy nyilvánosság előtt, kifejezetten megszégyenítő szándékkal követte el, a bejegyzése legalább 20 órán át volt elérhető, amely személyét és jóhírnevét súlyosan sértette. Előadta továbbá, hogy a sérelemdíj összegénél értékelni szükséges azt is, hogy az alperes ki akart bújni a felelősség alól, a „féreg” kifejezésen túl a mai napig jogosnak és valós tényeken alapulónak tartja jogsértő kijelentéseit.

A sérelemdíj 50.000 forintos összege nem kompenzálja az okozott hátrányokat, nem nyújt megfelelő anyagi kárpótlást és nem alkalmas a hasonló jogsértések megelőzésére sem (BH 2022.11.302.). A kirívóan alacsony összeg rendkívül méltánytalan is, mert így sértettként kell perköltséget fizetnie a jogsértő alperesnek.

Vitatta a pernyertesség-pervesztesség arányának megállapítását, mert az elsőfokú bíróság egyáltalán nem értékelte, nem vette számításba az objektív szankciók vonatkozásában pernyertességét, csak a sérelemdíj összege alapján állapította meg azt. Kifogásolta az alperesi jogi képviselő részére megállapított ügyvédi munkadíj összegét is, amely álláspontja szerint eltúlzott, így annak mérséklését kérte.

Vitatta a magasabb fokú tűrési kötelezettségét is, mert a végrehajtói tevékenység kapcsán nincs olyan előírás vagy jogszabály, ami ezt megalapozná, és a közérdek sem indokolja ezt, mivel a bejegyzés nem tekinthető nyílt társadalmi vitának.

[10] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

Kifejtette, hogy az írásában megfogalmazott kritikájának alapja a vele szemben alkalmazott aránytalan, eltúlzott mértékű anyagi hátrányt okozó végrehajtási cselekmény volt. Erre tekintettel véleményének adott hangot túlfűtött érzelmi állapotban, és túlzó módon reagált a végrehajtási eseményekre. Álláspontja szerint a felperes a sérelemdíj mértékét eltúlzott összegben határozta meg, figyelemmel arra, hogy semmilyen kárt és nem vagyoni hátrányt a perben nem igazolt. Hivatkozott arra is, hogy a jogsértése nem volt sem súlyos, sem ismétlődő jellegű és annak hatásáról semmilyen információ nem áll rendelkezésre. Előadta, hogy a jogsértést megállapító döntésnek és az eljárásnak önmagában is van következménye és visszatartó hatása. Ugyanakkor álláspontja szerint nem lehet olyan súlyú a sérelemdíj mértéke, hogy alkotmányos véleménynyilvánítási jogát korlátozza.

A sérelemdíj mértékének meghatározásánál figyelembe kell venni, hogy a végrehajtók tevékenysége, a közhatalmat gyakorló állami tisztviselők jogi előírásoknak megfelelő és szakszerű feladatellátása az állampolgárok kiemelt érdeklődésére tart számot. E vonatkozásban a szólásszabadság határait tágabban kell meghúzni, és a felperest magasabb tűrési kötelezettség terheli.

Utalt arra is, hogy családi viszonyait, teljesítőképességét is figyelembe kell venni a sérelemdíj összegének meghatározásakor. Kifejtette, hogy a pernyertesség és pervesztesség arányát az irányadó jogszabályok alapján határozta meg és ennek alapján jogszerűen rendelkezett a fizetendő perköltségről.

[11] A felperes fellebbezése részben alapos.

[12] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. A felülbírálat során a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, így – az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelemre tekintettel – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött. A felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között gyakorolta.

[13] A másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság ítélete a személyiségi jogsértés szankciójaként megállapítani kért sérelemdíj vonatkozásában az irányadó anyagi jognak részben nem felel meg, a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés vonható le. Mindezekre tekintettel az elsőfokú ítéletet a sérelemdíj összege és a perköltség viselése vonatkozásában részben megváltoztatta a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján.

[14] A sérelemdíj meghatározása az elsőfokú bíróság mérlegelésének eredménye volt. Ehhez képest a fellebbezés folytán azt kellett vizsgálnia a Fővárosi Ítéltáblának, hogy ez a mérlegelés megfelelő volt-e. A Ptk. 2:52. § (1) bekezdésében és a 2:52. § (3) bekezdésében írtak alapján az elsőfokú bíróság által megállapított 50.000 forint sérelemdíjat eltúlzottan alacsony mértékűnek találta. Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegének alapjául szolgáló körülményeket feltárta, továbbá a jogsértés sértettre és a környezetre gyakorolt hatását döntően helyesen értékelte. Azonban a jogsértés súlyát és a felróhatóság mértékét nem a jogszabályi előírásoknak és a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően állapította meg.

[15] A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján sérelemdíj a jogában megsértettnek az őt ért nem vagyoni sérelemért jár. A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire a kártérítés szabályait azzal a megszorítással kell alkalmazni, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén túlmenően további hátrány bekövetkezését nem kell bizonyítani.

A sérelemdíj intézményének kettős funkciója van: egyrészt a személyiségi jogi jogsértés vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációját szolgálja, másrészt – a hasonló jogsértések megelőzésének céljából – szankciós jelleggel is bír. Mértékének meghatározásánál a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése az eset körülményeinek vizsgálatát írja elő a bíróság számára. Az összegszerűség meghatározásánál különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és a környezetre gyakorolt hatására kell figyelemmel lenni.

[16] A Fővárosi Ítéltábla a fentiek alapján arra mutat rá, hogy az alperes az ellene folyamatban volt végrehajtási eljárásban foganatosított cselekmények jogszerűségét és

arányosságát vitatva a közhatalmat gyakorló végrehajtót emberi mivoltában megalázó jelzővel minősítette („féreg”). Véleményének megfogalmazása során nem tanúsított kellő önmérsékletet és kifejezetten a felperes személyének lejáratása, megalázása és rossz hírének keltése vezette a bejegyzés szövege szerint. Ennek alapján pedig az alperes személyiségi jogsértésének felróhatósága jelentős volt, amit az elsőfokú bíróság nem értékelt kellő mértékben a sérelemdíj reparációs funkciója körében.

A felperest féregnek, a szakmája szégyenének nevező, őt rendszeresen közhatalmával visszaélő személyként jellemző írás pedig köztudomásúlag alkalmas a felperessel szembeni kedvezőtlen vélemény kialakítására. A bírói gyakorlat egységes abban a kérdésben, hogy a köztudomású tényekre alapított értékelést elfogadja azok további bizonyítása nélkül (BH 2020. 235., BDT 2018. 3821.). A megállapított jelképes összegű sérelemdíj nem fejezi ki az alperes jogsértésének és felróhatóságának súlyát, és nem orvosolja a felperes személyét köztudomásúlag érő hátrányokat sem.

[17] Az adott esetben a sérelemdíj összegének mérlegelése során a visszatartó erőnek is nyomatékosan kell érvényesülnie a jövőbeli hasonló jogsértések megelőzése céljából, ahogy arra helytállóan hivatkozott a felperes fellebbezésében. A másodfokú bíróság arra mutat rá e körben, hogy a nem vagyoni sérelmet okozó jogellenes magatartások szankciója esetében a kompenzációs és a megelőző (preventív) funkció nem különíthető el élesen, az összefonódik, egymásra tekintettel fejtik ki hatásukat, amely az adott esetben indokolta a sérelemdíj összegének felemelését.

A Fővárosi Ítéltábla mérlegelésének eredményeként a sértett számára a másodfokú eljárásban megítélt 400.000 forint sérelemdíj képes hatékonyan orvosolni a felperesnek okozott sérelmet. E vonatkozásban utal a másodfokú bíróság arra, hogy a magánjogi büntetés érvényre juttatása érdekében a sérelemdíj összegének mérlegeléssel történő meghatározása körében figyelembe vehető volt a fizetésre kötelezett vagyoni viszonya, ahogy arra a Kúria BH 2019. 268. számú eseti döntésében rámutatott.

[18] A felperes által kért összegű sérelemdíj megállapítása nem volt indokolt, mert a Facebook csoportban nem ismétlődő jelleggel és csak viszonylag rövidebb ideig, mintegy 20 órát volt elérhető a jogsértő közlemény, így a csoport tagjainak csak kisebb része értesülhetett arról. Értékelni kell azt a körülményt is, hogy a közlemény részben az ismertetésre került végrehajtói cselekmény kritikájaként fogalmazódott meg, nem öncélú gyalázkodásként. Ez a körülmény a „féreg” kifejezésen túli jogerősen megállapított jogsértések vonatkozásában nem tette sem szükségessé, sem indokolttá a sérelemdíj magasabb összegben történő megállapítását.

Mindezen körülmények mellett elégségesnek mutatkozott a Fővárosi Ítéltábla által megállapított, felemelt összegű sérelemdíj, amely kellő mértékben juttattja érvényre a jövőbeli jogsértések miatti visszatartó erőt is.

[19] A felperes a perben a sérelemdíj iránti igénye vonatkozásában 15%-os részben lett pernyertes a felemelt összeg alapul vételével. Erre tekintettel – kizárólag a sérelemdíj felemelésére irányuló fellebbezésre figyelemmel – a másodfokú eljárásban a felperes 15%-ban lett pernyertes, míg 85%-ban pervesztes lett.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az objektív szankcióként érvényesített, négy önálló megállapítási kereset vonatkozásában a felperes 75%-os pernyertességét. A fellebbezési eljárás részbeni eredményessége alapján a felperes az elsőfokú eljárásban mindösszesen 66%-os mértékben (2/3-ad részben) lett pernyertes és 33%-ban (1/3-ad részben) pervesztes.

A feleknek a részleges pernyertesség okán a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján az ellenfél perköltségét a pervesztesség arányában kell megtéríteniük. Így az elsőfokú eljárásban 2/3-ad részben pervesztes alperesnek az 1/3-ad részben pervesztes felperesnek ezen pernyertességi-pervesztességi arány különbözetét kellett ügyvédi munkadíjként megfizetnie. A felperes által e vonatkozásban a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján felszámított munkadíj összege 45.000 forint volt. Ugyanakkor a másodfokú eljárásban a 85%-ban pervesztes felperesnek kellett a pernyertességi és pervesztességi arány különbözete (70%) szerinti – az alperes által a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján felszámított összeg alapulvételével számított – ügyvédi munkadíj 84.000 forint összegét kell viselnie.

A Pp. 83. § (2) bekezdés 2. fordulata alapján, ha a fél és az ellenfél javára meghatározott perköltségek összege közötti különbség nem jelentős, egyik fél sem köteles perköltség megtérítésére. Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az első- és másodfokú ügyvédi tevékenység munkaigénye és a feleknek járó és nagyságrendileg nem eltérő összegű perköltség viseléséről akként rendelkezett, hogy a felek az első- és másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

[20] A Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a felek a pervesztességük arányában kötelesek viselni az elsőfokú és a fellebbezési eljárási illetéket, amelynek mértéke és aránya is eltérő volt az első- és a másodfokú eljárásban. Az Itv. 39. § (1) bekezdése és a 46. § (1) bekezdése alapján 150.000 forint volt az elsőfokú eljárás illetéke a 2.500.000 forint pertárgyérték alapján számítva, amelyet a felperesnek 1/3-ad részben (50.000 forint), míg az alperesnek 2/3-ad részben (100.000 forint) kellett viselnie.

A fellebbezési eljárási illeték alapja a sérelemdíj fellebbezésben vitatott összege alapján 2.450.000 forint volt, így az illeték összege 196.000 forint volt másodfokon. Ennek 85%-át a felperesnek (166.600 forint), míg 15%-át az alperesnek (29.400 forint) kellett viselnie a Pp. 364. § utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 83. § (2) bekezdése alapján.

Mindezek alapján a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdése, a Pp. 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése, továbbá az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján döntött.

[21] Tájékoztatja a másodfokú bíróság a feleket, hogy a kereseti és a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontja].

Budapest, 2023. április 20.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Virág Csaba s.k.
előadó bíró

Dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró